

Keig' selle eest oh hoia siis
Meid, Ma ja taewa Raja!
Et olleks teigil kassin wiis,
Mis kasso pattust saja?
Üks hädda siit ja teine sealt
Ja waewa, wallo, nutto heält,
Saab tõuema patto-merrest!

So hallastusse süggamus,
Käib maast ja taewast läbbi;
Kus tead pudust igganes,
Seäl sadad omma abbi:
Keif merre-liiwa loed Sa!
Nisamma wihma-pisad ka
So silma ees on lahti.

Keif põllud kui ka heinamaad
Lass' omma leikust anda,
Siis same nähha rõõmsad a'ad
Ja sinno heldust tunda;
Kui parrandame ommad wead,
Siis jäggad Sinna meile head,
Ka sell'gi aastal jälle.

Kus wannemad on ilma peält
Jo küima hauda läinud,
Seäl kule laste nutto heält,
Kell' läski nenda läinud
Ja juhata neid päwad, bõd
Siin kima waggat ello-tred,
Et Sinno peäle lootwad.

Kus lessed naesed seinawad,
Kell' nõdrad lapsed toita,
Ja iggawusses äggawad,
Neil' wõtta armo näita
So pühha helde armo wäest,
Et abbi saaksid nende käest,
Kell' Sinna rohkem annud.

Keif Ma ja kohto-wannemad,
Kes rahwa heaks ja kasuks
Siin taitewad ommad allamad
Jo nende õnneks, rõmuks:
Meid hoia omma armuga!
Sest muido wõttaks furjaga,
Üks teisel' kahjo teha!

Üks Ma, kus polleks wallitsust,
Oh rahwas! moista isje,
Nääks palju hädda, willetsust,
Saaks huffatusse sisse:
Üks pettaks, risuks, tappaks teist,
Et wimaks polleks ühte neist,
Kes head teeks ehk mõtleks?

Kül kallis pühha sanna heäl,
Meid wõttab õppetada,
Ja õppetajad hüüdwad teäl:
„Et laste leppitada“! —

Kui sedda keif ei olleks siin,
Siis olleks teige rahwal piin
Ja rääkimatta hädda!